

loven, og jeg skal paa det allerbedste anbefale, at det ogsaa bliver vedtaget her i Tinget.

I Forbigaaende vil jeg gøre en enkelt Henstilling til den højtærede Landbrugsminister. Den angaar de Skemaer, som fra Landbrugsministeriet blive udsendte til Landboforeningerne til Indberetning om de i Foreningerne afholdte Dyrskuer. Vi have hidtil i Landboforeningerne faaet to af disse Skemaer, men det er i den seneste Tid blevet indskrænket saaledes, at vi kun modtage eet. Det er ret ubehageligt for Landboforeningerne kun at modtage dette ene Skema. Thi i Tilfælde af, at Sekretæren ved et Uheld begaar en eller anden Fejl, som ikke kan rettes eller raderes, mangler han dette Skema. Det er jo overordentlig behageligt for Sekretæren at have et Skema at udfylde først, saa han siden kan renskrive det andet til Indsendelse til Dyrskuekommisæren, og man naar derved, at Landboforeningerne selv beholde et Skema. Jeg vil meget bede den ærede Landbrugsminister at tænke over denne Sag, saa at vi kunne faa to Eksemplarer. Det samme gælder ogsaa Skemaet for Regnskabet.

Det, jeg egentlig har begæret Ordet for, er to helt andre Sager, der angaa saavel Justitsministeren som Kultusministeren. Det ene er Sindssygevæsenet her i Landet. Alle, der have haft med kommunale Sager at gøre, have vistnok gjort den Erfaring, at der, trods den Udvidelse, der har fundet Sted af Statens Sindssygeanstalter, dog er en ret betydelig Pladsmangel endnu. Forholdet er fremdeles det, at der ude omkring i Landet i forskellige Kommuner gaa forskellige sindssyge, som vente paa at finde Optagelse paa Statens Sindssygeanstalter, men de kunne undertiden komme til at vente i Aarevis. Fra enkelte Kommuner i den Amtsraadskreds, jeg har med at gøre, kunde jeg nævne saadanne Eksempler som, at Kommunerne have maattet tage sig af disse sindssyge. Det er, vel at mærke, sindssyge, som ere uden Midler til deres Underhold. Det har f. Eks. for en Kommune ført til, at den nu paa andet Aar har en meget urenlig sindssyg gaaende paa Fattiggaarden, fordi man ikke har noget andet Sted at anbringe dem, og det kan endda noglunde gaa an, fordi han i øvrigt er en fredssommelig Mand. Men hvad det betyder for Forholdene paa en Fattiggaard at have en saadan Stakkel gaaende i lang Tid, behøver jeg blot at nævne for at blive forstået. En anden Kommune, som jeg ken-

der, har ogsaa maattet indlægge en af disse sindssyge paa Fattiggaarden, men han er en i meget høj Grad urolig Patient, og hvad det betyder for en Fattiggaard, hvor der er en hel Del gamle Mennesker, som netop trænge til og delvis ere der for at have Ro, at de skulle have en saadan Patient gaaende imellem sig, behøver jeg heller kun at nævne. Jeg nævner blot disse to Eksempler for at paapege, hvor nødvendigt det i Virkeligheden er, at der sørges for, at man kan faa disse sindssyge Mennesker anbragte andetsteds end paa Kommunens Fattiggaard eller i Stedet for at skulle sørge for dem hjemme. Om det kan ske ved at udvide Sindssygeanstalterne eller paa anden Maade, vil jeg fuldstændig henstille. Det vil jo delvis kunne ske paa den Maade, at man ydede Støtte til Underhold af disse sindssyge, ogsaa naar de ere anbragte paa private Sindssygeanstalter, dem er der jo enkelte af. Under alle Omstændigheder maa der gøres noget.

Jeg vil dernæst bede den højtærede Justitsminister overveje, om det ikke er aldeles nødvendigt, at der snarest muligt sker noget med Hensyn til et andet Forhold, som jeg ogsaa har bedt om Ordet for at fremdrage, og som ogsaa er et kommunalt Spørgsmaal og angaar baade Justitsministeren og Kultusministeren, nemlig Spørgsmaalet om Jordemodervæsenet her hjemme. Det er en Erfaring, som man har gjort vistnok i alle Amter, at det efterhaanden bliver aldeles umuligt at faa Distriktsjordemødre i de forskellige Amter, særlig i de Distrikter, der ligge af-sides saavel i Jylland som paa Øerne. Et Sted i Vejle Amt har man maattet lade saadanne Distrikter henstaa ubesatte i Aarevis. Man har opslaaet dem Gang efter Gang og ment, at der vel kom en Ansøgning til dem, men der har ikke meldt sig en eneste Ansøger. Hvad det nu betyder, behøver jeg jo kun ganske simpelt at pege paa. Vi have Egne i Vejle Amt, hvor man, naar et saadant Distrikt staar ledigt, faar mellem 4—5 Mil at køre, naar man skal hente Jordemoder. Man har hjulpet sig paa den Maade, at man har benyttet Læge, men det er jo dog ikke Mening, at Folk skulle tvinges til at bruge Læge, fordi der ingen Jordemoder findes. Og naar saa tilmed et Distrikt henstaar ubesat, og man endelig finder en, der vil overtage det, har Befolkningen vænnet sig til at søge Jordemødre i andre Distrikter, saa den ny tilkomne skal vinde den Praksis tilbage, der